

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/145/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317010338
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2317010338.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Janky Klčovej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného X. K., nar. XX.XX.XXXX pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Galanta, č. k. 1T/71/2017-313 zo dňa 24.04.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.02.2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Galanta, č. k. 1T/71/2017-313 zo dňa 24.04.2019 bol obžalovaný X. K., nar. XX.XX.XXXX vo C., trvale bytom C. XXX, podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Galanta č. 1Pv 648/16/2202-63 zo dňa 16.05.2017 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak,

že

dlhodobo, minimálne však od 01.09.1999 hlavne pod vplyvom alkoholu, ktorý užíva v nadmernom množstve, opakovane psychicky a fyzicky útočí na svoju manželku Z. K. v priestoroch ich spoločného rodinného domu v obci C. č. XXX ako aj všade tam, kde sa v tomto období zdržiavali, tým spôsobom, že jej oplzlo nadáva, znevažuje ju, ponizuje, vyhráža sa jej fyzickou likvidáciou, niekoľko krát jej priložil nôž pod krk so slovami, že ju zabije, bije ju pästami do oblasti tváre, hlavy, vykrúca jej ruky, hlavu, trhá jej vlasy, sáče ju, kontroluje jej pohyb, prikazuje jej čo má robiť, s kým sa môže stretávať, nadmieru na ňu žiarli, niekoľko krát vyhľadala lekársku pomoc so závermi predkolapsového stavu, arteriová hypertenzia, depresívny syndróm, povrchové poranenie vlasatej časti, pomliaždenie driekovo krížovej oblasti panvy, ktoré konania vyústili do toho, že poškodená podala trestné oznámenie a za to bol X. K. odsúdený v roku 2016 za prečin nebezpečné vyhrážanie, napriek tomu jeho konanie naďalej pretrváva a to najmä v psychickom nátlaku na poškodenú, nakoľko je toho času v podmienenečnom odsúdení, čím poškodenej Z. K. neustále spôsobuje psychické a fyzické utrpenie, v dôsledku čoho dlhodobo užíva lieky na depresiu, čím mal spáchať zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 313-316.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že na Okresný súd Galanta bola dňa 19.05.2017 doručená obžaloba Okresnej prokuratúry Galanta sp. zn. 1Pv 648/16/2202-63 zo dňa 16.05.2017 na skutkovom základe uvedenom v obžalobe.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní dňa 02.10.2017, 22.01.2018, 07.05.2018, 26.11.2018, 25.3.2019 a 24.04.2019 vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodenej Z. K., svedkov Z. S., K. K., Mgr. J. K., W. W., tiež výsluchom znalkyne z odboru psychológia Mgr. Jolany Múdrej, prečítaním znaleckého posudku znalkyne z odboru zdravotníctva, odvetvie psychiatria MUDr. Kataríny Romsauerovej spolu s jeho doplnením, oboznámením Trestného rozkazu sp.zn. OT/77/2016 zo dňa 03.04.2016, lekárskymi správami predloženými poškodenou, prečítaním výpovedí z prípravného konania, ako aj oboznámením s odpisom Registra trestov obžalovaného a ďalšími listinnými dôkazmi.

Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za to, že nie je možné urobiť jednoznačný a bezpochybný záver o tom, že sa skutok na podklade obžaloby stal. Obžalovaný sa mal dopúšťať žalovanej trestnej činnosti ešte pred právoplatným odsúdením v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Galanta sp. zn. OT/77/2016. V aktuálnej trestnej veci však nebola zadovážená žiadna lekárska správa, ktorá by potvrdzovala násilné konanie obžalovaného voči poškodenej (manželke). Poškodená na hlavnom pojednávaní neopísala žiadnu konkrétnu skutočnosť, z ktorej by bolo možné vyvodiť, že obžalovaný sa dopúšťať trestnej činnosti aj po právoplatnom odsúdení. Práve naopak, poškodená vypovedala v prospech obžalovaného tak, že obžalovaný prestal piť alkohol, riadne sa o poškodenú stará a je jej oporou. Rovnako okresný súd poukázal na výpoveď znalkyne Mgr. Jolany Múdrej, podľa ktorej u poškodenej boli zistené znaky zveličovania zažitých udalostí, čo mohlo viesť k skresleniu udalostí pod vplyvom emócií, čím bola vierohodnosť jej výpovede znížená o 50 %, pričom u poškodenej zároveň nezistila prítomnosť syndrómu týranej osoby. Ani ďalšie svedkyne, matka a sestra poškodenej nepotvrdili to, že by mal obžalovaný poškodenej ubližovať aj po predchádzajúcom odsúdení. Okresný súd prihliadol tiež na závery znaleckého posudku, z ktorého vyplýva, že obžalovaný dlhodobo abstínuje od alkoholu, nie je potrebné, aby sa podrobil protialkoholickému liečeniu ani v ambulantnej ani v ústavnej forme. Práve pre vyššie uvedené okresný súd pre absenciu dôkazov o jeho vine obžalovaného spod obžaloby oslobodil, nakoľko nebolo preukázané, že sa skutok stal.

Proti tomuto rozsudku zahlásila okresná prokurátorka na hlavnom pojednávaní dňa 24.04.2019 po vyhlásení rozsudku odvolanie v neprospech obžalovaného čo do výroku o vine a treste, čo vyplýva z č.l. 312, ktoré písomne odôvodnila na č.l. 325.

Napadnutý rozsudok považuje za nezákonný. Dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní okresný súd nesprávne vyhodnotil, na čo nesprávne rozhodol. Skutkový stav považuje za dostatočne preukázaný a usvedčujúci obžalovaného zo spáchania skutku na podklade obžaloby. Okresný prokurátor poukazuje na výpoveď poškodenej z prípravného konania, ktorá bola postupom podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku prečítaná, v ktorej poškodená podrobne opísala spolužitie s obžalovaným, dlhodobé násilné a agresívne správanie obžalovaného pod vplyvom alkoholu. Uviedla, že obžalovaného sa bojí celá rodina, psychický teror ju zničil. Až neskôr v priebehu vyšetrovania a konania pred súdom poškodená zmenila svoje predošlé výpovede tak, že konanie obžalovaného zľahčovala, čím chcela obžalovanému napomôcť vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. Táto snaha je zrejmá aj zo žiadosti poškodenej o prepustenie obžalovaného z väzby. Skutočnosti o dlhodobom týraní pritom potvrdila aj matka poškodenej, ktorá s poškodenou a obžalovaným žila v spoločnej domácnosti. Okresný prokurátor poukazuje aj na závery znaleckého posudku z odvetvia psychiatria, z ktorého vyplýva, že u obžalovaného požitím alkoholu dochádza k zvýšenej agresivite. Násilné konanie obžalovaného vyplýva aj z lekárskeho správ predložených poškodenou. Okresný prokurátor navrhuje, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu okresného prokurátora sa vyjadrila poškodená na č.l. 329 tak, že trvá na nevine obžalovaného a žiada, aby súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Podľa tvrdenia poškodenej obžalovaný po dobu štyroch rokov nepije alkohol, opatruje matku poškodenej aj ju samu. Obžalovaný je jediná osoba, v ktorej má fyzickú aj psychickú oporu. S obžalovaným žijú usporiadaným životom bez hádok a v porozumení.

K odvolaniu okresného prokurátora sa vyjadril aj obžalovaný prostredníctvom obhajcu na č.l. 331, odvolanie považuje za nedôvodné a napadnutý rozsudok za zákonný a v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. Sama poškodená popiera skutočnosti uvedené v obžalobe. Poškodená mala v čase podania trestného oznámenia podľa jej vlastných slov obdobie psychickej vyčerpanosti, čo

prpisovala pracovnému vyťažaniu. Počas celého konania poškodená trvala na tom, že obžalovaný sa nedopúšťal konania tak, ako mu je kladené za vinu. Odvolanie sa opiera o prvotnú výpoveď poškodenej, ktorú prokurátor hodnotí nesprávne a v rozpore s jej obsahom, navyše bola získaná nezákonne, keď bolo porušené právo obžalovaného na obhajobu. Navyše, v trestnom oznámení a v prvotnej výpovedi poškodená nepopisuje iný nový skutok oproti skutku, za ktorý bol obžalovaný už odsúdený. Pokiaľ ide o zmenu výpovede poškodenej, poškodená rozpory vo výpovedi vysvetlila písomnosťou, ktorú súdu predložila dňa 08.01.2017. Vo výpovedi zo dňa 15.02.2017 poškodená opätovne uviedla, že od ostatného odsúdenia sa obžalovaný voči nej nedopustil nijakého protiprávneho konania. Sama poškodená uviedla, že incidenty, ku ktorým v minulosti došlo, boli z jej strany zveličené. Trestného oznámenia podávala z dôvodu, že bola psychicky vyčerpaná, z obavy, že sa bude situácia opakovať. Jej obavy sa však nepotvrdili. Ani svedkyňa Z. S. (matka poškodenej) nepopísala žiadne protiprávne konanie zo strany obžalovaného, práve naopak, potvrdila, že obžalovaný sa o ňu stará. Výpoveď tejto svedkyne zo dňa 8.11.2016 bola vykonaná pred vznesením obvinenia, obhajca ani obžalovaný nemali možnosť zúčastniť sa na tomto výsluchu, nebola vykonaná kontradiktórnym spôsobom. Obhajoba predložila lekárske správy svedkyne Z. S., z ktorých vyplýva, že od roku 2003 je liečená na psychiatrii, trpí demenciou a Alzheimerovou chorobou. Obhajoba poukazuje aj na výpoveď svedka - syna obžalovaného, z ktorej vyplýva, že nikdy nebol svedkom žiadneho fyzického napadnutia poškodenej zo strany obžalovaného. Výpoveď dcéry obžalovaného nepotvrdzuje výpoveď poškodenej a svedkyne Z. S., navyše popísala udalosti pred rozhodným obdobím. Svedkyňa W. popísala incident, pre ktorý bol obžalovaný už odsúdený. Obžalovaný od posledného odsúdenia nepožíva alkohol, o manželku (poščenú) ako aj jej matku sa stará, vedú riadny život. Obhajoba má za to, že trestné stíhanie v tejto veci sa vedie pre skutky, pre ktoré už bol odsúdený trestným rozkazom. Obhajoba navrhuje odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 27.02.2020 za prítomnosti prokurátorky Krajskej prokuratúry, obžalovaného, jeho obhajcu, ako aj poškodenej. Senát odvolacieho súdu oboznámil zúčastnených s napadnutým rozsudkom, odvolaním okresného prokurátora, vyjadrením poškodenej a podstatným obsahom spisu. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry Trnava zotrvala na písomných dôvodoch odvolania. Okresný súd nedostatočne vyhodnotil výpovede detí obžalovaného a tiež sa nedostatočne zaoberal skoršími výpoveďami poškodenej. Neskoršie výpovede poškodenej považuje za účelové. Navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poškodená zotrvala na svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu. Obhajca zotrval na písomnom vyjadrení k odvolaniu okresného prokurátora, napadnutý rozsudok považuje za zákonný a spravodlivý. Obžalovaný žiadal, aby bolo odvolanie okresného prokurátora zamietnuté.

V zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd zistil, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k výroku, ktorým obžalovaného spod obžaloby okresného prokurátora oslobodil jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Záverečný názor okresného súdu je aj podľa názoru odvolacieho súdu zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku, odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a v plnej miere naň odkazuje. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány

činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu vecí je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Primárnym cieľom tejto zásady je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí to s predmetom trestného konania a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov, spravodlivé potrestanie páchatel'ov a uskutočnenie spravodlivého procesu. (citované z uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013).

Na preukázanie toho, či sa skutok pre ktorý bola osoba obžalovaná stal, ako i na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych i nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov a skutočností, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku, t.j. či sa skutok stal, či z jeho spáchania obžalovaného spoľahlivo usvedčujú a súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného právneho záveru. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania sa stal. To platí obzvlášť vtedy, keď v prejednávanej veci existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú, pričom rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Ak vykonané dôkazy pred súdom nebudú postačovať na bezpečné preukázanie, že skutok ktorý sa kladie obžalovanému za vinu sa stal, tento skutok naozaj spáchal obžalovaný pričom nebude možné vykonať iné dôkazy s cieľom vyvrátiť dôvodné pochybnosti, bude tak nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby, tak ako to bolo i v tu prejednávanej veci, a to všetko pri rešpektovaní zásady „in dubio pro reo“, t.j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného.

V prejednávanej veci bolo potrebné primárne časovo ustáliť protiprávne konanie obžalovaného, ktoré bolo obžalobou časovo ohraničené ako „dlhodobo, minimálne od 01.09.1999...“ (viď skutková veta obžaloby), a to vzhľadom na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného za totožné protiprávne konanie ako v tejto trestnej veci.

V kontexte s predošlým odsúdením obžalovaného vo veci vedenej Okresným súdom Galanta pod sp. zn. OT/77/2016, je zrejmé, že obžalovaný bol odsúdený Trestným rozkazom č. k. OT/77/2016-34 zo dňa 03.04.2016 za konanie, ktoré sa mu kladie obžalobou za vinu aj v tejto veci. Práve kvôli tomuto odsúdeniu bolo potom predmetom dokazovania len jeho údajné protiprávne konanie od právoplatného odsúdenia predmetným trestným rozkazom, čo aj správne okresný súd v odôvodnení uviedol a na túto skutočnosť správne poukázal aj obžalovaný vo vyjadrení k odvolaniu okresného prokurátora. Pokiaľ by súd odsúdil obžalovaného na skutkovom podklade obžaloby za protiprávnu činnosť spáchanú do právoplatného odsúdenia vo vyššie uvedenej trestnej veci, došlo by tým k porušeniu jednej zo základných zásad trestného konania, a to zásady „ne bis in idem“, teda nie dvakrát v tej istej veci. Úlohou prokurátora bolo teda dokázať, že aj po predošlom odsúdení sa obžalovaný na svojej manželke - poškodenej, dopúšťal páchania trestnej činnosti.

Ťažiskovým dôkazom, na ktorom stála obžaloba bola výpoveď poškodenej (manželky obžalovaného ako objektu skutkovej podstaty tohto trestného činu), ktorá vo svojej prvotnej výpovedi v rámci prípravného konania podrobne popísala agresívne správanie obžalovaného voči nej, svojej matke ako aj deťom, predložila súdu lekárske správy z ošetrenia po tom, ako ju obžalovaný fyzicky napadol. Následne po takto učinenej výpovedi, keď bol obžalovaný vzatý do väzby svoju prvotnú výpoveď zmenila v podstate v prospech obžalovaného, kategoricky popiera akéhokoľvek protiprávne konanie obžalovaného smerujúce proti nej. Poškodená uviedla, že jej zámerom nebolo podať na obžalovaného trestné oznámenie, mala v úmysle sa len poradiť, aby predišla možnému opakovaniu útokov obžalovaného (za ktoré už

bol právoplatne odsúdený). Všetky doposiaľ tvrdené skutočnosti o agresívnom konaní obžalovaného poprela, ako dôvod manželských hádok uviedla aj svoju nadmernú pracovnú vyťaženosť v rozhodnom období, zdravotný stav jej matky, o ktorú sa spolu s obžalovaným starajú, ako pôvodcu nezhôd označila seba, dokonca popísala priebeh hádky, kedy sklenným popolníkom rozbila sklennú výplň dverí. Všetky tieto skutočnosti podľa slov poškodenej vplývali na jej psychiku a aj na jej výpoveď. Poškodená teda vypovedala odlišne na začiatku prípravného konania a následne v druhej výpovedi v prípravnom konaní ako aj počas celého konania pred súdom konanie obžalovaného popierala. Na základe takto protichodných výpovedí poškodenej (jednak v prípravnom konaní a jednak v konaní pred súdom) nebolo možné nielen ustáliť priebeh a okolnosti údajného fyzického a psychického týrania poškodenej, ale ani to, či vôbec k takémuto konaniu od posledného odsúdenia došlo. Lekárske správy, ktoré svedčia o zraneniach poškodenej pochádzajú z obdobia, ktoré predchádzalo predchádzajúcemu odsúdeniu (na základe ktorých aj obžalovaný odsúdený bol). Poškodená nielenže nepredložila žiadne lekárske správy o možných ďalších zraneniach ako následku týrania zo strany obžalovaného aj v čase po jeho odsúdení, ale takéto skutočnosti ani netvrdila a netvrdili to ani svedkovia. Práve naopak, počas konania opakovane tvrdila, že obžalovaný sa od posledného odsúdenia zmenil, nepije alkohol, nechodia k nim kamaráti, žijú pokojne a harmonicky s občasnými bežnými nezhodami. Poškodená uviedla, že manžel sa riadne stará nielen o ňu (po absolvovaní operácie srdca) ale aj o jej matku, ktorá potrebuje 24 hodinovú dennú starostlivosť. Táto skutočnosť nesporne vyplýva aj z priloženého rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny č. GA1/OPPnKŤZPaPČ/SOC/2017/28212-6 zo dňa 29.12.2017 (č.l. 261), ktorým bol obžalovanému priznaný príspevok na opatrovanie matky poškodenej, t. j. svedkyne Z. S. (už po predošlom odsúdení).

Rovnako ako z výpovede poškodenej ani z výpovede svedkyne Z. S. (matky poškodenej, svokry obžalovaného) nebolo možné zistiť, či sa obžalovaný dopúšťal protiprávneho konania voči poškodenej aj po predošlom odsúdení. V prvotnej výpovedi z prípravného konania (zo dňa 08.11.2016) síce svedkyňa popísala násilne konanie obžalovaného, avšak išlo o konanie v čase, ktoré predchádzalo jeho odsúdeniu. Pokiaľ ide o výpoveď tejto svedkyne v konaní pred súdom, tu nastala totožná situácia ako u poškodenej, a to, že svedkyňa poprela protiprávne konanie obžalovaného, resp. uviedla, že si na nič nespomína. Táto svedkyňa je dlhoročným psychiatrickým pacientom (od roku 2003, trpí tiež pridruženou Alzheimerovou chorobou), sama uviedla, že má psychické problémy, denne užíva 17 rôznych tabletiiek a na množstvo vecí si nespomína v dôsledku nepriaznivého zdravotného stavu a vyššieho veku. Takáto výpoveď nemôže slúžiť ako dôkaz usvedčujúci obžalovaného zo spáchania skutku, ktorý mu je kladený za vinu.

Pokiaľ ide o svedecké výpovede spoločných detí obžalovaného a poškodenej, ich vierohodnosť odvolací súd nespochybňuje. Obaja svedkovia však vo výpovedi popisujú situáciu v rodine v čase približne od r. 1993-2003, teda ešte pred prvým odsúdením obžalovaného. Tu je potrebné poukázať na to, že odvolací súd nespochybňuje ani to, že v niekdajšom období, t. j. od roku 2003 až do roku 2016 k takémuto konaniu zo strany obžalovaného dochádzalo, avšak ako bolo spomenuté vyššie, za toto konanie už bol obžalovaný právoplatne odsúdený. Obe deti už dlhší čas nežijú v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi, podľa tvrdení poškodenej syn už takmer 18 rokov a dcéra takmer 12 rokov, preto ich výpovede nezachytávajú obdobie, v ktorom malo k týraniu dochádzať. Navyše, sama poškodená uviedla, že s deťmi nie je v žiadnom kontakte, nenavštevujú sa, preto zrejme nemajú relevantné informácie o manželskom živote obžalovaného a poškodenej.

Vzhľadom na vyššie uvedené potom nemožno prisvedčiť námietkam okresného prokurátora o tom, že výpovediam svedkov - spoločných detí neprikladal súd dostatočný význam, a tiež ani námietke, ktorou okresný prokurátor trval na dostatočne preukázanom skutkovom stave vo vzťahu k usvedčeniu obžalovaného zo spáchania skutku.

Napokon, vinu obžalovaného spochybňujú aj závery znaleckého posudku znalkyne z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia, podľa ktorého v osobe poškodenej nemožno identifikovať týranú osobu. Znalkyňa tiež spochybnila vierohodnosť výpovede poškodenej o 50% a to poukazom na prítomnosť tendencie zveličovania zažitých okolností, čo plne korešponduje s tvrdením poškodenej o tom, že pri podaní trestného oznámenia bola pod psychickým tlakom, užívala lieky na upokojenie, zvykla preháňať a prehnane reagovať.

Odvolačný súd tiež poukazuje na správu o povesti na obžalovaného zo dňa 26.02.2018 (č.l. 274), v ktorej obec C. na dopyt súdu deklarovala skutočnosti uvádzané poškodenou, a to, že obžalovaný opatruje chorú svokru (svedkyňa Z. S.). Správanie obžalovaného nebolo riešené komisiou verejného poriadku, obžalovaný nebol stíhaný v rámci právomoci obce.

V prospech obžalovaného vyznievajú a neskoršie výpovede poškodenej potvrdzujú aj závery doplnenia znaleckého posudku č. 02/2017 znalkyňou MUDr. Katarínou Romsauerovou (č.l. 288), z ktorého vyplýva, že obžalovaný od posledného odsúdenia dobrovoľne abstínuje a v abstinencii plánuje pokračovať aj naďalej. Išlo o svojvoľné a dobrovoľné rozhodnutie obžalovaného bez toho, aby mu bola nariadená ambulantná alebo ústavná forma liečenia.

Odvolačný súd s poukazom na vyššie uvedené uzatvára, že v konaní neboli zabezpečené také jednoznačné dôkazy, ktoré by jednoznačne usvedčovali obžalovaného zo spáchania skutku na podklade obžaloby.

Vo všeobecnosti možno konštatovať, že výrok o vine sa môže zakladať len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, či sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. Všetky okolnosti dôležité pre rozhodnutie musia byť spoľahlivo preukázané v súlade so skutočnosťou tak, aby nevzbudzovali žiadnu pochybnosť. Zistením skutočného stavu veci teda nie je len zistenie stupňa pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že dokazovaná okolnosť môže existovať, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného záveru. (Rt-40/1969)

Takéto dôkazy v konaní zabezpečené neboli, preto okresný súd správne obžalovaného spod obžaloby oslobodil v zmysle § 285 písm. a) Trestného poriadku, keď nebolo dokázané, že sa skutok stal.

Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/ Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakovane vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal. (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018)

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.